

Publicerad 2012-10-01 01:40 av Mary A.

Ditt kök

Vi stod i ditt kök
eller du stod och jag satt
och du tittade på mig
på det där sättet du brukar göra
sådär dömande och ömkligt

Du försökte ge så mycket i din röst
så mycket medlidande och förståelse

Dina bruna ögon trodde sig fånga mina
men jag såg rakt igenom dig
för det var säkrare
än att möta din blick

och de ord som sprang från din mun
som gjorde så ont, men som
som jag inte riktigt förstod

De är nu det enda jag hör
varje gång jag kliver in i ditt kök

som små ekon i en grotta,
inuti mitt huvud

och blicken efteråt
när jag sa att du hade fel,
brände igenom mitt skal och
fastnande i mitt minne

Du vände dig om, bort från mig och
fortsatte hacka lök

Jag frågade om du grät
och du sa att det måsta vara löken

så jag satt tyst vid ditt köksbord
och väntade
på att inte äta

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mary A. med Poeter.se id #41406 innehar upphovsrätten